

מעייין דלי העצים ואיי מסיבת ההודיה

נכתב ע"י שלי ועקינן אחות של [מאיר\(שלמה\) ליקסנברג הי"ד](#)

זה מתחיל בסימן בדרך, בנקודות רגישות, במחשבות שעולות, נקודות מרעידות על פני השטח.

מרעידות ומזהירות-- התרחקי.
לעיתים הקול נשמע ולעיתים ממשיכים
ואז, זה קורה.
פתאום זה קורס, פתאום נפער חור גדול.
הדבר הראשון המחזיק, הוא איזה משהו פנימי. משהו הגורם להרגשת מתח השומרת
במצב מתפקד, אבל עם מתח פנימי, אותו אדרנלין שנותן לתפקד להתקדם קדימה,
ברגע קריטי
ואז זה קורה.
זה יכול לקחת שניות, זה יכול לקחת שעות, זה יכול לקחת ימים, וזה יכול גם
לקחת שנים...
אבל זה קורה
פתאום אותו חור גדול מאבד את הקרקעית ונשאב יחד
כל מה,
שנמצא סביב
ומתחילה שאיבה וצניחה כלפיי מטה,
לעבר חור שחור, כהה, שאינו מאפשר לראות דבר מלבד
כאב, אובדן, חוסר חמצן,
ג... ש... י... מ... ה...
הריאות מתכווצות במאבק להכניס לתוכן אויר,
כל נקבוביות הגוף נחסמות
ובאותו זמן
ממש בקושי
כהדלקת גפרור, שקשה לו להידלק,
נזרקות ובורקות גיצי מחשבה,
ורואים כעיוורים
את אותן נקודות אחיזה בדפנות, את אותו סולם שלבים
שירדים על-מנת
שאוחר בהם.
זהו הרגע
רגע קריטי בחיבור ניצוצות הלב והמחשבה,
שאומרות:
תאחזי
קודם תאחזי.
תנשמי,
תעצרי!!!!!!
ולמרות מערבולת השאיבה, שאינה חדלה,
אני מצליחה:
לחוש
להרגיש
לקלוט
את אותה רוח, אותה
שאיפה

כלפי מעלה, שאומרת,
עכשיו תרימי יד לשלב הבא כלפי מעלה,
ולמרות השאיבה,
נאחזת
בשלב אחד עם יד אחת,
כשחברתה מצטרפת אליה
ומושכות הן את כל המכלול
שנקרא גוף
וקורעות הן
את המחשבות המבהירות
ואומרות:
זוהי אינה מערבולת,
שתזרמי איתה ובסוף תצאי ביציאה ותעלי למעלה
זהו בור ללא תחתית
השואב למותך
וכך כספירלה כלפי מעלה
שלב אחרי שלב
עולה
פצועה וחבולה
מגיעה לאור, לאוויר הצח, הפותח את כיווץ הלב והריאות
וצרחה נשמעת
כתינוק היוצא לאוויר העולם לאחר מסעו לצאת מרחם אימו,
כל אחד ואחת ו- 40 שנה במדבר שלו/ה
מסע עם תודעת זיכרון, מלא מהמורות ונקודות אזהרה.
כל פעם להיאחז בשלביי הסולם,
שראשו למעלה
ולהיאחז ולטפס
ולגלות, שכל פעם כבר יותר קל להתמסר לשאיפה ולהיאבק בשאיבה.
ולשמוח בזיגזג המוניטורי המאפשר חיים.
קו ישר מעיד על חוסר חיים.
והנשאב ונשאב מהלך בינינו בקו ישר
והרוצה חיים יזגזג את חייו.
כקו חיים מוניטורי לב, בצורת זיגזג ולא גלים פרבוליים.
אותו ניצוץ אם ידליק, יאיר
יצמיח, יחיה.
אז המשיכו לאסוף קרשים וזרגים למדורה,
הכינו מצע לניצוצות להיאחז בהם, הבאירו את אור החיים.